

**TISK
KALIBA**

**U Domu služeb 166/5
143 00 Praha 4 - Modřany**

tel. 402 - 57 - 32

tel. + fax. 402 - 57 - 33

**barvotisky ofsetem
do formátů A 3, A 2
na čtyřbarevném stroji**

SHINOHARA,

fotosazba,

šití V 1, lepení V 2,

skládání archu B 1

DOBŘICHOVICKÝ ZPRAVODAJ - KUKÁTKO. Seřádkováno odborem kultury ONV Praha-záp. 14.3.1985 a registrováno pod č.32100/2585.
nová registrace č.32100/28790 ze dne 5.11.1990. Vydává Dobřich, spol. s r.o., řídí redakční rada ve složení: Doc.Dr.E.Caldá, PhDr. V.Czámalo,
ing.D.Havlík, ing.M.Kadlecová, PhDr.J.Matl (předseda). Tisk Jan Kaliba, Modřany. Uzávěrka tohoto čísla 1.1.2001. Adresa: Jiří Matl,
Strná 139, 252 29 Dobřichovice. Distribuováno laskavou péčí dobřichovických poštovních domčovátek a s přispěním obce Dobřichovice.
Kukátko můžete také najít na internetu v rámci www stránky obce Dobřichovice.

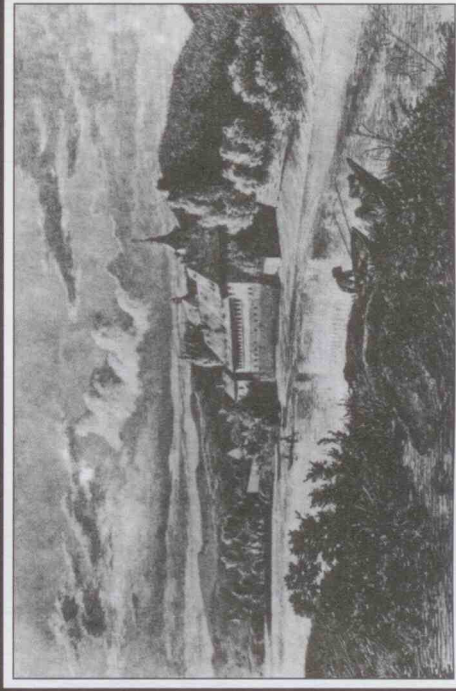
XVIII/2001

1 - novoroční

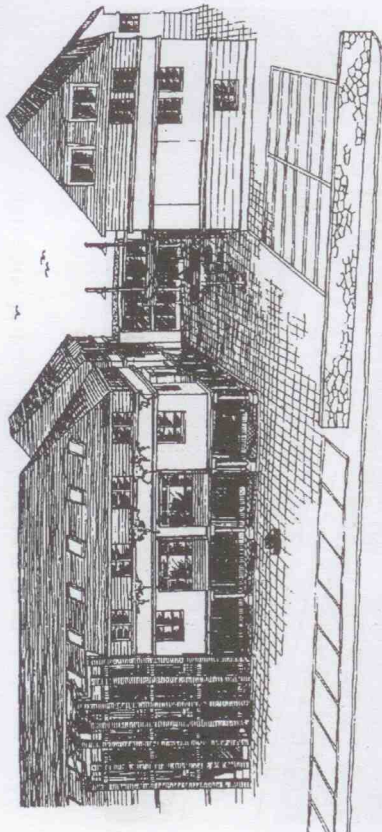
aktuality, historie, škola, kultura a sport

DOBŘICHOVICKÝ ZPRAVODAJ

kukátko

DOSTAVBA NÁMĚSTÍ DOBŘICHOVICE

2. etapa - zahájena stavba

DOB - Invest a.s.

Palackého 541, 252 29 Dobřichovice

Ing. M. Kadlecová (ev. Ing. D. Havlík, M. Brabec)

tel: 0606/620 920, 02/2188 4850, 02/991 2630

fax: 02/2188 1860

PRODEJ BYTŮ DO OSOBNÍHO VLASTNICTVÍ PRONÁJEM NEBYTOVÝCH PROSTOR

DIMAN s.r.o., Dobřichovice

**nabízí využití prostor bývalého statku
- KULTURNÍHO A SPOLEČENSKÉHO SÁLU -**
možnost pořádání menších koncertů,
divadelních představení, společenských akcí,
školení, seminářů,
obchodních a prezentačních akcí

Pronájem sálu Dr. Fursta (ceny platné od 1.1.2000)

pronájem sálu bez přílehlé místnosti - velikost sálu 78 m² 200,- Kč/hod.

pronájem sálu včetně přílehlé místnosti (sál s jevištěm) 104 m² 250,- Kč/hod.

pronájem piana 50,- Kč/hod.

pronájem židli (vybavení sálu jako hlediště) 50,- Kč/hod.

pronájem skládacích stolů 50,- Kč/hod.

provozní a cenové podmínky při děletrvajících akcích - individuální dohoda

BLÍŽŠÍ INFORMACE:

Diman s.r.o., 252 29 Dobřichovice, 5.května 3

Ing. Magda Havlíková (event. Ing. Daniel Havlík)

tel. 02/991 1031 (byť), 991 2050 (pracovna), Za Mlýnem 888, Dobřichovice

grafická příprava Squis Dobřichovice

ZASTAVENÍ NA POČÁTKU STOLETÍ

Dobřichovice, městy v Čechách v údolí Berounky, hejtm. Smíchov, okres Zbraslav (10,5 km jz.); 89 d., 689 obč. (1890), fami kostel sv. Prokopa a Martina (plebanie již r. 1352), 4řř. šk., četnická stan, pš., telegraf, st. Čes. záp. dráhy, statek se zámkem, dvorem a pivovarem křížov. řádu v Praze, válc. mlýn, pila a cihelna, v lese křemencové lomy. Pěstuje se zde mnoho řepy a výborného zeli. D. jsou oblíbeným vyletním místem Pražanů. Část D-ic na pr. břehu Berounky jmenuje se Brunšov.

Ottův slovník naučný. Praha 1888-1908, sv. VII, s. 718.

Dobřichovice, obec ve středních Čechách v okrese Praha-západ, 15 km východně od Berouna, v Horovické pahorkatině, na řece Berounce, 2 676 obyvatel (1998). - Renesanční zámek ze 16. stol. na místě gotické tvrze, barokně upraven. Zámecká kaple z 1679. V místní části kostela zbytky románské rotundy z roku 1338, neorománské úpravy 1899. - Dobřichovice založeny 1253.

Encyklopedie Diderot 2000. Praha 1999 (CD-ROM).

**

Alie jinak Vám, vážení čtenáři, redakční rada Kukátka přeje do nového roku, století atd. vše dobré, pevné zdraví a splnění snů. Také jiskry od kopyt, rozlet křídel a sokolí oko ku rozeznání těch hodných od těch lumpů, abychom parafrázovali sebe i několik klasiků zároveň.

**

DO NOVÉHO TISÍCILETÍ

Vstoupili jsme do nového roku, ale současně do nového století a dokonce do nového, třetího tisíciletí. Zdálo by se, že se jedná o přelomový moment, ale ve skutečnosti byl 1. leden 2001 den jako každý jiný. I ten již minulý rok se třemi nulami byl rok jako každý jiný, nebylo vynalezeno nic převratného, nevzniklo žádné zásadní umělecké dílo ani nebylo přijato žádné zásadní státní rozhodnutí. Zda tomu tak bylo, to se dozvíme až s odstupem času, někdy i za velmi dlouho.

Tisíc let je v životě člověka doba cca 30 generací, tedy doba za jakýmkoliv horizontem lidské paměti. Většina z nás znala a stále si pamatuje své dědečky, někteří jako malé děti snad i pradědečka, ale dále do minulosti jsme jen odkázáni na vyprávění těch dědečků o jejich dědečcích. Některé rodiny si vedou kroniky, ale i 150 let je dlouhá doba, nejsme-li zrovna členové šlechtických rodů. A nyní si představme 1000 let, tedy 6x tolik. Jak asi vypadaly Dobřichovice v roce 1000, tedy na prahu 2. tisíciletí. Nevíme o tom skoro nic, jen víme, že údolí Berounky bylo obydleno i v prehistorii. Svědčí o tom vykopávky na území dnešních Let. Kolem roku 1000 žil prý na území dnešního Karlíkta slovanický rod Dobřichův, od kterého má naše obec snad své jméno. Živili se obděláváním půdy, mýcením hustých lesů a protože údolí řek byla vždy přirozenými spojniciemi mezi sídly, profitovali ze své polohy. Proto se část rodu přemístila k řece, dnešní Berounce. Mistr slova Ludvík Vacuik by napsal ke Mži. Na vhodném místě byl brod, přes který přecházeli pouťníci i vozy se zbožím. Možná, že tudy pravidelně projížděl i bájný Horymír na svých cestách z Neumětela na Vyšehrad. To co jsem napsal ale jsou pouhé pověsti, máloco je opravdu doloženo. Protože potomci Dobřichovi byli již křesťanské vity, byla někdy v 11. ale spíše až ve 12. století v Karlíku postavena křesťanská rotunda, samozřejmě že v románském slohu, jinak to ani tehdy v Čechách nikdo neuměl. Ta už je doložena tím, že částečně existuje - podíváte-li se na kostel sv. Martina a Prokopa v Karlíku

ze silnice od Dobřichovic, pak vidíte vpravo (na východní straně) část oné rotundy, ke které byla mnohem později (poslední rekonstrukce do současné podoby proběhla teprve před 120 lety) přistavena kostelní loď dnešního katolického kostela. O postavení této rotundy neexistuje však žádná písemná zmínka a proto se neví, zda to bylo v 11. nebo ve 12. století. A teprve dlouhých 250 let po době, které jsme se dotkli, je první písemná zmínka o Dobřichovicích. Je to listina z roku 1253, kterou král Václav I. písemně potvrdil darování vsi Dobřichovice Řádu křižovníků s červenou hvězdou.

Dnes bychom tomu řekli darovací smlouva, resp. prohlášení o bezúplatném převodu. Ale co to tenkrát byly Dobřichovice, jak se definovaly? Katastr neexistoval, hranice obcí také ne, kde tedy Dobřichovice začínaly a kde končily. Z těchto otázek vyplývá, že si dnes vůbec nedovedeme představit, jak vypadal praktický život před 750 či dokonce 1000 roky.

Pokud tato fakta přeneseme tisíc dalších let do budoucnosti, tedy na konec 3. tisíciletí, nemůžeme mít vůbec ani představu, jak bude vypadat život v té době. Pokud samozřejmě vůbec bude nějaký život zde ještě existovat. Obrovský meteorit, atomový výbuch, nebo neúcta člověka k přírodě mohou znamenat vyhlazení lidské rasy tak, jako vyhlazili dinosaury a byli nahrazeni jinými živými tvory.

Na jaře t.r. jsme v Informačním listu psali o tom, jak Dobřichovice vypadaly před 100 lety, tedy kolem roku 1900. Tehdejší Dobřichovice si umíme na rozdíl od roku 1000 docela dobře představit, nechybí nám ani kroniky a písemné záznamy v archívech. Dnes máme ale proti roku 1900 8x tolik domů a 4x tolik obyvatel. Málokdo si umí představit a málokdo by to asi chtěl, aby Dobřichovice měly v roce 2100 přes 8000 domů a více než 10.000 obyvatel. A co potom v roce 3000, to si nedovedeme představit již vůbec.

Proto si myslím, že vstup do třetího tisíciletí je pouze symbolický krok, že to neznamená žádný mezník ani ve vývoji lidstva, ani Dobřichovic. Rok 2001 bude zcela určitě dalším rokem v našem životě a v životě naší obce. Budeme dále pokračovat v plynofikaci, vylepšime snad dalších několik ulic nebo prostranství. Budeme dále pečovat o naše školy, o vzhled Dobřichovic. A hlavně - budeme na to mít méně peněz. Nový zákon o rozpočtovém určení daní připravil naši obec o mnoho milionů. Podle výpočtu Ministerstva financí nám bude chybět 17 milionů Kč proti roku 2000. Nyní připravujeme návrh rozpočtu obce na rok 2001 a věřte, že to není práce snadná ani jednoduchá.

Proto bych si do Nového Roku přeal přál, abyste měli trpělivost. V posledních několika letech se v naší obci udílelo mnoho. Bylo to především zásluhou těch našich občanů, především podnikatelů, kterým se dařilo a kteří platili daně, které končily na účte obce. Vládě, která nám nyní vládnou a především Ministerstvu financí se však zdálo, že některé obce jsou podle nich příliš úspěšné a že jim přistihnou křídélka. A to bez ohledu na to, jaký má která obec majetek, jak má již vybudovanou infrastrukturu, prostě jen tak po úřednicku, od stolu, papírově, ale za to důkladně a pro finanční úředníky jednoduše: základní normativ akce zpomalí nebo dokonce zastaví, proč budeme muset řadu problémů přenést i na občany, proč budeme muset šetřit na všem, co půjde. Proto vás všechny znovu prosím o pochopení, o trpělivost. Vzniklá situace není naší vinou, ale důsledky jako obvykle poneseme plně my.

Do Nového Roku přeji všem Dobřichovickým především hodně zdraví, protože to podmínuje všechno, hodně lásky, protože ta stmeluje lidi, hodně tolerance, protože ta je důležitá pro život v obci. Pokud budeme mít hojnost těchto, pak půjde všechno.

F. Kratochvíl

Z NAŠEHO ŽIVOTA

TAKY TOUŽÍTE PO KARTÁČKU NA ZUBY?

Jestli ne, tak se vůbec neřivím, protože neznám nikoho, jehož touha by se upínala k věci tak běžné. Máte ho v koupelně u zrcadla a když ho opotřebujete, tak jdete a koupíte si nový, aniž mezitím pocítíte

sebenemší toužebné zachvěvy. Donedávna jsem si myslel, že se to takhle má se všemi věcmi denní - nebo skorodenní - potřeby, a pochyboval jsem o tom, že by se některá z nich mohla stát předmětem šízravého toužení. Tato domněnka mi vydržela jen do chvíle, kdy jsem poprvé uviděl billboard, který mě informoval o tom, že tři měsíční krásky na něm zobrazené "TAKÉ TOUŽÍ PO GO", což dávaly najevo svým zíráním na mobil v popředí.

Toužit po GO! Copak je pro ně mobil tak nedostupný, že jim nezbyvá než po něm toužit? Vždyť vůbec nevypadají na to, že by si neuměly zařídit, aby jim ho někdo daroval, nebo že by koupí tohoto přístroje samy nezvládly! A po čem ty slečny, říkám si, budou toužit, až si zitra kýžený mobil obstarají? Nejspíše zase po něčem, co viděly u ostatních, co třeba ani moc nepotřebují, co ale prostě mít musí, neboť bez toho by to nebyl žádný život.

Taky jsem to kdysi prožíval, ale to mi bylo něco kolem deseti let - toužil jsem po tom mit tropickou helmu, neboť v důsledku čtyř dobrodružných románů jsem nabyl přesvědčení, že žádný správný bily sahib se bez ní neobejde. Pochybnosti svých rodičů o jejím využití v místních zeměpisných šířkách jsem vyvracel poukazem na to, že ji určitě upotřebím v Africe, kam se po dosažení plnoletosti hodlám vypravit. Dnes by se mi, kdybych ji měl, určitě hodila, neboť v důsledku globálního oteplování budeme mit Afriku brzy i u nás. Teprve nyní si také uvědomuju, že už v tomto dětském věku jsem se vlastně řídil jiným infantilním sloganem: NEVAŽ SE, ODVAŽ SE! Naštěstí jsem z toho vyrostl.

Je mi zcela jasné, že mobil je užitečná věc, v místním podnebí dokonce užitečnější než tropická helma, ale pořád se mi zdá, že slovo TOUHA se k němu nehodí. Lidé obvykle touží po porozumění, po lásce, po dětech, které nemají, po modravých dálkách, po tom něco dokázat a něco prožít. A největší touhou bývá touha po svobodě a důstojném životě. Ale toužit po mobilu, který si můžete koupit skoro na každém rohu za peníz nepřilíš vysoký?! A co vůbec znamená, že uvedené krasavice TAKÉ touží po GO? Myslí se tím, že po něm touží TAKÉ jako všichni ostatní, tj. jako vy i já? Nebo to má znamenat podiv nad tím, že zatímco TAKÉ ony touží, vy stále ještě netoužíte? Čítíte, co z nás toto zdánlivě neutrální sdělení o tom, že nějaká tři děvčata touží po GO, chce udělat? - Abychom toužili po věcech, o nichž nám řeknou, že jsou toužení hodny, tj. po mobiltech, po vložkách s křídélky, po kartáčích na zuby a tropických helmách, abychom se vůbec nevzáali, ale odvárali a po určité době toužení šli a koupili si je. A potom - než nám řeknou, že máme začít toužit po jiných - abychom jásalí a křepčili radostí, že už je máme.

Nevím, jak vy, ale já bych rád těm pánům, kteří to vymysleli, sdělil, aby se mnou nepočítali. Už vyšve jsem uvedl, že jsem z toho vyrostl.

H₂S

**

DOMOV DŮCHODCŮ V DOBŘICHOVICÍCH SE PŘEDSTAVUJE

(a hned něco chce)

V tom pensionu mezi stromy, který vypadá zdálky jako nějaký žlutý zámeček s věžičkou (a lidé jedoucí vlakem z Prahy podle té jeho věžičky mezi lesy poznávají, že už jsou v Dobřichovicích), je po mnoho let domovem starých lidí.

Jsou mezi nimi veselé dámy a pánové plní energie, ale také lidé, kteří už léta koukají do bílého stropu nad postelí a svůj čas odměňují dobami mezi spánkem, polospánkem a jídlem.

Pro ty dámy a pány plné energie pořádáme koncerty a výlety do Prahy i jnam - nic nevádi, že někteří z nich jsou na vozíku (to je takový výlet napínavější: Jsou tam schody? Je tam výťah? Jak do autobusu a z autobusu? - V poslední době nám naštěstí Dopravní podniky hl. m. Prahy pronajímají speciální autobus

se zdvižnou plošinou pro vozíky).

Byli jsme například v botanické zahradě v Průhonících, v parlamentu, v senátu, v ZOO, na koncertech ve Smetanově síni... Koncerty pořádáme i v naší společenské místnosti v přízemí: na trio "varhaník - klarinetista - saxofonista se schází pěšky i na vozících spousta lidí a kdo chce, zpívá spolu, takže se "zámečkem" rozléhají pěkné sborové zpěvy.

Přes den, když je slunečná počasí, bývá čas na debatu kroužky starších dam na lavičkách kolem domu. Dámy sedí, poslouchají hlasy ptáků a je jim fajn. Pak zas ptáci sedí, poslouchají hlasy dam a tak se střídá.

Co se týče okolního prostředí - těch lesů plných ptáků, veverka a zvěře, stromy nám šumí nad hlavami - jsme tu jako na nějakém špičkovém lázeňském pobytu - kam se hrabou Karlovy Vary. Ale co nám tu občas schází, jsou lidé.

Samozřejmě - chodí sem obyvatelům návštěvy rodinných příslušníků (a ti mohou přijít kdykoli a vždy jsou vítáni) - ale rádi bychom **uvítali i obyvatele Dobřichovic**, pokud by si chtěli třeba přijít s námi někdy zazpívat (zpíváme si společně každou středu od devíti ráno v "jídelně" v přízemí a jsou mezi námi zpěvačky a zpěváci, kteří by rozléskali i Caruso-šou), anebo s námi dělat cokoli. Potřebovali bychom prostě milé lidi, kteří by se u nás **ujali funkce dobrovolníka**. Funkce dobrovolníků mají už tradici v řadě zemí světa a pomalu se rozšiřují i u nás.

Co dělá dobrovolník?

Funkce dobrovolníka je zcela bezplatná; jediným důvodem, proč to dobrovolník dělá, je tedy to, že ho to uspokojuje, že mu to přináší radost. A vůbec nevádí, že dobrovolník je nekvalifikovaný: k tomu, co dělá, žádnou kvalifikaci nepotřebuje, jen dobré srdce a mít touhu něco udělat pro lidi.

Dobrovolník dobrovolně tráví čas s lidmi, kteří ho potřebují. Treba jen sedí občas u postele člověka, který se pro věk nemůže hýbat; a rádio poslouchat nemůže, protože špatně slyší, když se na něj nemluví pomalu a pečlivě; číst také nemůže, protože ani v brýlích už na to nevidí; a s kolegy na pokoji už dlouho nedává řeč, protože se stydí stále říkat "prostím?" a "cože?"

Dobrovolník u takového člověka prostě jen sedí, vzpomíná s ním na minulost, na jeho mládí, pomalu a srozumitelně mu čte anebo s ním jenom tak je a drží ho v jeho léta trvající samotě za ruku, takže on už není tolik sám - taky za ním přece přišla návštěva.

Někdy na to takový člověk zase brzy zapomena, má-li rozvinutou sklerózu, ale pro tu chvíli může být přece šťasten.

To dělá dobrovolník - anebo také může vyvézt nějakého obyvatele na vozíku na krátkou procházku po cestičkách mezi vilami; někoho, kdo by se na procházku ten den třeba ani nedostal pro nedostatek času personálu. Dobrovolník si s ním může chvíli sednout někam pod strom a popovídat si nebo s ním jen tak tiše poslouchat ptáky a zas jet domů.

Anebo může dobrovolník jet s námi na výlet a pomoci s vozíky a sám se přitom dobře bavit, jak zmatkujeme mezi vozíky, berllemi, pitím a vůbec celou organizací.

Cokoli mohou dělat dobrovolníci - třeba mohou, umí-li na kytaru či na cokoli, nám přijít zahrát či doprovodit náš zpěv. Nebo si mohou zazpívat na pokoji s někým, kdo se z postele do společenské místnosti vzhledem ke svému zdravotnímu stavu už nikdy nedostane. Nebo si přijít zahrát metanou či mariáš či kuličky či cokoli. Nebo založit dámský čajový dýchánek či pletací kroužek - drbalo by se v něm a pilo kafe či čaj. Nebo může pomoci obyvatelům se zaléváním jejich malé zahrádky, když je dusno, oni ocení pomoc s konvením.

Nejtější a nejdopovědnější úkol, který si dobrovolník může vybrat, je stát se "přítelem" jednoho jediného opuštěného člověka (stává se, že starým lidem všichni včetně dětí umírou) a doprovodit ho na jeho cestě po zbytek života: udělat mu na pár týdnů, měsíců či let (to předem nikdo neví - i proto je to

tak odpovědný úkol) "náhradní rodinu". Dojždět za ním pravidelně, dovést mu symbolicky pomeranče či nějakou maličkost, podat mu čaj, když se nemůže sám napít, povídat mu o tom, co se děje venku, o svých vlastních dětech a práci a starostech, a nevíť se, že to hned zas zapomena.

Co plyne z té role?

Peníze? - Ani koruna.

Oficiální uznání? - Nikdo o dobrovolníkovi pořádně neví, mluví se o něm nepíše, leckdo se mu diví, že se mu to chce dělat. Dobrovolník je odpovědný jen svému svědomí.

Jediné, co z toho může plynout, je pocit zadosťučnění, že člověk aspoň trochu posunul něčí osud; osud, který si uamnul nechat někoho zemřít v opuštění a zoufalství, s dlaněmi, které se nemohou nikoho zachytit.

Dobrovolník tím vede takový dialog s osudem a nevyhnutelností smrti:

"Aspoň někomu, osude, udělám na konci jeho života radost. Treba ji jednou někdo udělá taky mně. A třeba ne, třeba budu mít já sám jednu smůlu. Ale to, že já tu radost, tu úlevu způsobím, že já to stihnu, že já někomu zmírním trápení, když už to ten člověk ani nečekal, to mi už můj osud nebudě moci vzít; ten čím už tu po mně zůstane, i kdyby se dál dělo cokoli."

Takovou věc je však třeba si pořádně rozmyslet: pokud se pro ni někdo rozhodne, nejde jí totiž jen tak přerušit, když si ten osamělý člověk na svého nového "přítele" zvykne a přijme ho do srdce. Proto pro začátek budeme na našem Domově dýchodců moc vděční i za mnohem nezavaznější dobrovolnickou pomoc.

Pokud by se mezi obyvateli Dobřichovic či blízkého okolí našel někdo, kdo by o funkci dobrovolníka (ať už s jakýmkoli obsahem) měl zájem, může kontaktovat Mgr. O. Janýrovou, ředitelku DD, na tel. č. 991 21 94 a smluvit si s ní konsultační schůzku o tom, co by rád dělal, na co by si troufal, jak by si svou činnost představoval.

PhDr. N. Verecká, psycholog

ŠKOLY

PRÁCE S INTEGROVANÝMI ŽÁKY V ZŠ DOBŘICHOVICE

Na naší škole evidujeme žáky se specifickými poruchami učení, chování, LMD a tělesnými vadami. Těmto žákům je věnována zvláštní péče. Naše snaha je ovšem limitována zejména nedostatkem mzdových finančních prostředků na pedagogické asistenty, kteří jsou pro integraci těchto dětí nezbytní.

Veskerou problematiku projednáváme s odbornými lékaři, vyučujícími a rodiči. Na naší škole pracuje psychologka (což není ve školách běžné), která provádí diagnózy dětí s různými poruchami a poruchami, pozoruje děti ve vyučování a problémy řeší okamžitě s vyučujícími.

Ve školním roce 1999/2000 jsme evidovali celkem 32 dětí na I. stupni, 44 dětí na II. stupni a 14 dětí ve speciálních třídách s různými poruchami učení. Snažíme se těmto dětem pomoci nejen prostřednictvím individuálních plánů, ale i doučováním a spoluprací s poradenským psychologem.

V minulém školním roce byla nově zřízena specializovaná třída (4. a 5. ročník) pro děti s poruchami učení, která se velmi osvědčila. V letošním školním roce byla rozšířena o třetí ročník. V této třídě pracovalo v loňském roce 10 žáků, 4 žáci byli ze 4. ročníku a 6 žáků z 5. ročníku. Třída byla umístěna v klidném a velmi pěkném prostředí. Práce probíhala systémem výuky ve skupinách. Osvědčila se výuka v blocích,

nakladem dr. F. Skrejšovského se píše, že v uvedených dnech se v některých krajích českých na západě a severozápadě staly tak strašné bouře a mraky hrůzné vyhrly tolik krup a takové spousty vody, že není pamětníka takového božího dopuštění.

Nejstrašnější mraky se srazily nad třemi krajními povodi Berounky. Prvá je vymezena Rokycany, Žebrákem a Hlubošem s největšími přívaly nad Mýtem a Holoubkovem, pak Komárovem a Novou viskou - povodí říček Klabava, Litavka. Druhá je vymezena Žebrákem, Křivoklátem a Berounem - povodí Červeného potoka, Litavky a Berounky. Třetí je rozhraním povodi Berounky a Ohře v oblasti Valče, Vroutku, Kryr a Senomat - Sřela a Rakovnický potok odvádí vody do Berounky, Balšanka a Zlatý potok do Ohře. Průřez začaly odpoledne v sobotu 25. května postupně na různých místech. Nad Mýtem a Zbirohem v půl jedné, v Žebráku a Broumech v půl třetí, v Rokycanech ve tři hodiny, nad Berounem v šest a v Mokropsích teprve v osm hodin večer. Trvaly šest i více hodin a proudy vod proměnily nepatrné potůčky v dravé horské bystřiny. Rychle se naplňovaly rybníky. Přetékající voda vymílala hráze a způsobila u mnohých jejich protžení a náhlé vyhlítky zadržovaných vod.

Povodňová vlna se rychle pohybovala. Před pátou hodinou odpoledne vyubňoval policiji strážník v Berouně telegram došlý z Holoubkova o průtrži mračen a proudech vody, které se ženou k dolnímu toku Berounky. V sedm hodin se občané Berouna dočkali zvláštního divadla. Asi na hodinu vytlačily vody Litavky Berounku proti svému toku. V půl jedenácté večer zaplavila voda berounské náměstí až k děkanskému kostelu stojícímu nejvýš.

O Dobříchovcích se píše, že v půl druhé odpoledne se nad krajinou začala kupit černá mračna. Znenadání je velký vír zahnal k jihozápadu. Později mraky znovu přitáhly a spustil se liják s krupobitím. To dlouho netrvalo a lidé děkovali bohu, že jsou zachráněni. V sedm hodin večer byl znenadání slyšet křik, že je velká voda a stále stoupá. Voda se valila do obce a do všech stavení. Nastal nesmírný zmatek. Bylo slyšet pláč a zoufalý křik. Vbrzku nabyla voda takové prudkosti, že bylo nutno lézt v největším spěchu na půdy. Ve tři hodiny ráno začala voda opadávati. O půl šesté ráno zase voda stoupla, ale nedosáhla již tak vysoko. Hrozno bylo divadlo při pohledu na řeku. Tak jako na jaře, když plave led, plavalo dříví, lidé i dobytek. Berounka byla od předmětů až černá. Tu bylo vidět muže sedícího se ženou na trámu, hned na to plavalo několik osob na jediné trámu, pak zase žena mající nůši na zádech, tu zase dobytek, pak pět koní přivázaných ke žlabu, volové, piano, množství šatníků, prádelníků, ano i celé střechy a celá stavení.

Z polí bylo všechno odplaveno nebo zaneseno nánosem bahna a písku. V kostele sahala voda až ke kazatelni a podemlela oltáře. Na škole zaznamenané povodně z let 1784, 1817, 1824, 1830 a 1845 tato všechny převyšila. Povodeň z r. 1784 o 14 palců a z r. 1845 o 18 palců. K tomuto líčení se dodává, že byla zatopena celá osada, ale o život nikdo nepřišel.

Povodeň přerušila od mostu v Mokropsích do Rokycan na mnoha místech železniční trať. Podemlela náspy, zanesla trať, poškodila strážní domky, strhala telegrafní vedení, zbořila most u Stašova a most v Mokropsích. V knize je uvedeno líčení dolnomokropského občana pana K. Zdebořského: "... po čtvrté hodině ráno jdeme se opět na rozvodněnou řeku divati ... Přicházejíce k mostu slyšíme zvláštní praskot a dunění na způsob přijíždějícího vlaku, v tom boří se prostřední silný kamenný pilř pod mostem železničním a dvě železná pole mostu klesají s ohromným šramotem do vody. As dvanáct v okamžiku tomto na místě nalézajících se osob šťastně se uchránilo rychlým úprkem na jednu nebo druhou stranu; mezi nimi náš obecní starosta p. Roztočil v chvatu ještě dosáhl břehu protějšího. Jediný šestnáctiletý mladík Ant. Tůma z Vrače nalézal se v hrůzystrašném okamžiku tomto právě uprostřed říčičky se oddělení a utonul ve vlnách ...", to bylo v neděli 26. května. Stržená část byla po povodni nahrazena dřevěným provizoriem a s příštím jarem se měl začít stavět most nový.

Veskeré škody způsobené povodní dne 25. a 26. května 1872 ve 13 postižených okresech byly vyčísleny na 7,178 089 zl. 83 kr. Dle výkazů zaslanych ústřednímu komitétu bylo poškozeno 343 obcí. Škody přesahující 40,000 zl. utrpělo 34 obcí. Mezi nimi i Dobříchovice s uvedenou částkou 75,385 zl. 80 kr.

Na jižní zdi zámku, na rohu u sv. Jana, ve výšce, kde končí barevně odlišená podezdívka, bylo ještě v sedmdesátých letech patrně označení výšky hladiny popisované povodně. Dnes jsou v tomto místě obmažené cihly. Stálo by za úvahy při nynějších opravách objektu záznam obnovit.

Dle knihy "Zhoubná povodeň v Čechách dne 25. a 26. května 1872" popsal A. Havlík sl.

globální výchova a projektové vyučování, ve kterém děti pracovaly se zápalom a nadšením. Třída se celkově dobře sžila, i když určité poruchy chování byly občas příčinou neklidu při práci. Užitiím slovního hodnocení alternativního způsobu práce a především možnosti individuálnějšího přístupu k jednotlivým dětem jsou vytvořeny podmínky, při kterých žáci mohou podat maximální výkon odpovídající jejich schopnostem. Tyto děti pak následně prožívají přiměřené školní zátěž, nejsou stresovány ani neurotizovány případnými neúspěchy, kterým by v klasické třídě byly demně vystaveny. Při individuálním respektování jejich většinou vývoje přechodnému handicapu jsou schopny zvládnout učivo a jejich schopnosti se přiměřeně vyvíjejí. Všechny děti se během roku velmi zklidnily a nabýly sebevědomí, klidu a radosti. Některé poruchy byly kompenzovány a děti mohou dále pokračovat v běžných třídách na II. stupni, jiné děti byly shledány jako vhodné k zařazení do speciální třídy.

Ve stejné budově se vzdělávají dvě skupiny speciálních tříd, které byly k naší škole přiřazeny (původně ZvŠ). V každé třídě jsou tři oddělení, která pracují podle učebních osnov ZvŠ příslušného ročníku. Tyto třídy fungují jako důležitý prvek při integraci dětí ze sníženým nadáním. Takovéto děti zde mohou v bezpečí a klidu pod speciálně pedagogickým vedením absolvovat povinnou školní docházku, rozvinout své schopnosti a předpoklady a hlavně prožít období dětství ve školním prostředí bez následných psychologických obtíží. Žáci bývalé ZvŠ se stali žáky ZŠ, což jim zlepšilo postavení z pohledu veřejnosti. Podíleli se na některých kulturních akcích ZŠ, částečně probíhala společná výuka pracovních činností s dětmi běžných tříd ZŠ. Zúčastnili se besed PREVCENTRA, které probíhaly po celý školní rok. Velmi se jim zlepšilo materiální vybavení učeben a bylo zakoupeno množství učebních pomůcek. Největším přínosem spojení bývalé ZvŠ a ZŠ se stal propustný systém mezi běžnými třídami ZŠ, specializovanou třídou a třídami speciálními. Děti specializované třídy a tříd speciálních měly možnost se stykat, přátelit se, scházet na relaxačních hodinách, účastnit se psychoher, které sociometricky mapují postavení dětí v kolektivu. Pro klasickou integraci dětí bývalé ZvŠ nejsou v současné době dobré podmínky vzhledem k velké vzdálenosti jejich budovy od ostatních školních budov.

Na prvním stupni již třetí rok pracovala učitelka s kvalifikací pro speciální pedagogiku a prováděla nápravy SPU ve 2.-3. ročníku v rozsahu 3 hodin týdně. Na škole tak pracovaly s úspěchem 2 skupiny po šesti dětech. Dále škola využívá pomoc klinického logopeda. Možnosti, které nabízí naše škola mezi 1. stupněm, speciální třídou, specializovanou třídou a 2. stupněm, se zdají být variabilní a flexibilní vzhledem ke každému jedinci a respektují tak zdravý vývoj osobnosti.

Alternativní způsob práce s žáky, individuální přístup, široká nabídka služeb a v neposlední řadě vstřícnost celého pedagogického sboru vzhledem k rodičovské veřejnosti je z pedagogicko-psychologického i z prostého lidského hlediska velkým přínosem pro spádovou oblast Dobříchovice.

B. Stejskal, J. Šolnicková, Š. Blatníková-poradenský psycholog

Z HISTORIE

POVODEŇ

Největší povodeň za posledních více než 200 let postihla Dobříchovice koncem května roku 1872. Nešlo o místní zátopu jako v letech 1941 a 1947, kdy se v ohybu řeky před železničním mostem ucpalo ledovými krami koryto řeky. V roce 1941 byl nejvyšší stav hladiny asi 50 cm pod záznamem z roku 1872 na zdi zámku. V roce 1947 asi 75 cm.

Katastrofální povodně v roce 1872 způsobily veliké průtrže mračen misty provázené krupobitím nad povodím Berounky.

V knize "Zhoubná povodeň v Čechách dne 25. a 26. května 1872" vydané a vytištěné v roce 1872

Vážení čtenáři,

v kulturní rubrice tohoto čísla splácíme dluh z čísla posledního. Uvěřejníme tedy nejprve materiály o kulturních podnicích, na něž se v onom podzimním čísle minulého roku nedostalo (výstava Ondřeje Tučka, koncert a výstava Vladimíra Mery), poté se věnujeme chronologicky podnikům dalsím. Zase je o čem psát - a to je dobře. Opět se nám, žel, nepodařilo "zpravodajsky" pokrýt všechny akce. Mrzí to zejména u vynikajícího komorního koncertu Fléna a klavír Mgr. Jany Neubaerové (Fléna) a doc. Amy Máchové-Heryánové (klavír), který se konal 21 října. V listopadu také vystavovala své zajímavé obrázky v předsáli sálu dr. Fürsta paní Věnceslava Zuckerová, která žije a tvoří ve zdejším Domově důchodců. Spolu s touto výstavou se v sále také konala prodejní výstava sušených květin Martiny Bulantové, ta však svým obsahem a obchodním zaměřením nespadá do této rubriky. Budíž konstatování, že redakce nezávládně popsat všechny akce, chápano jako prosba či výzva pro ty, kteří by si chtěli zkusit popsat své dojmy z navštíveného koncertu či výstavy a podělit se o ně s ostatními. Kontakt je snadný, najdete jej v tírdži.

**

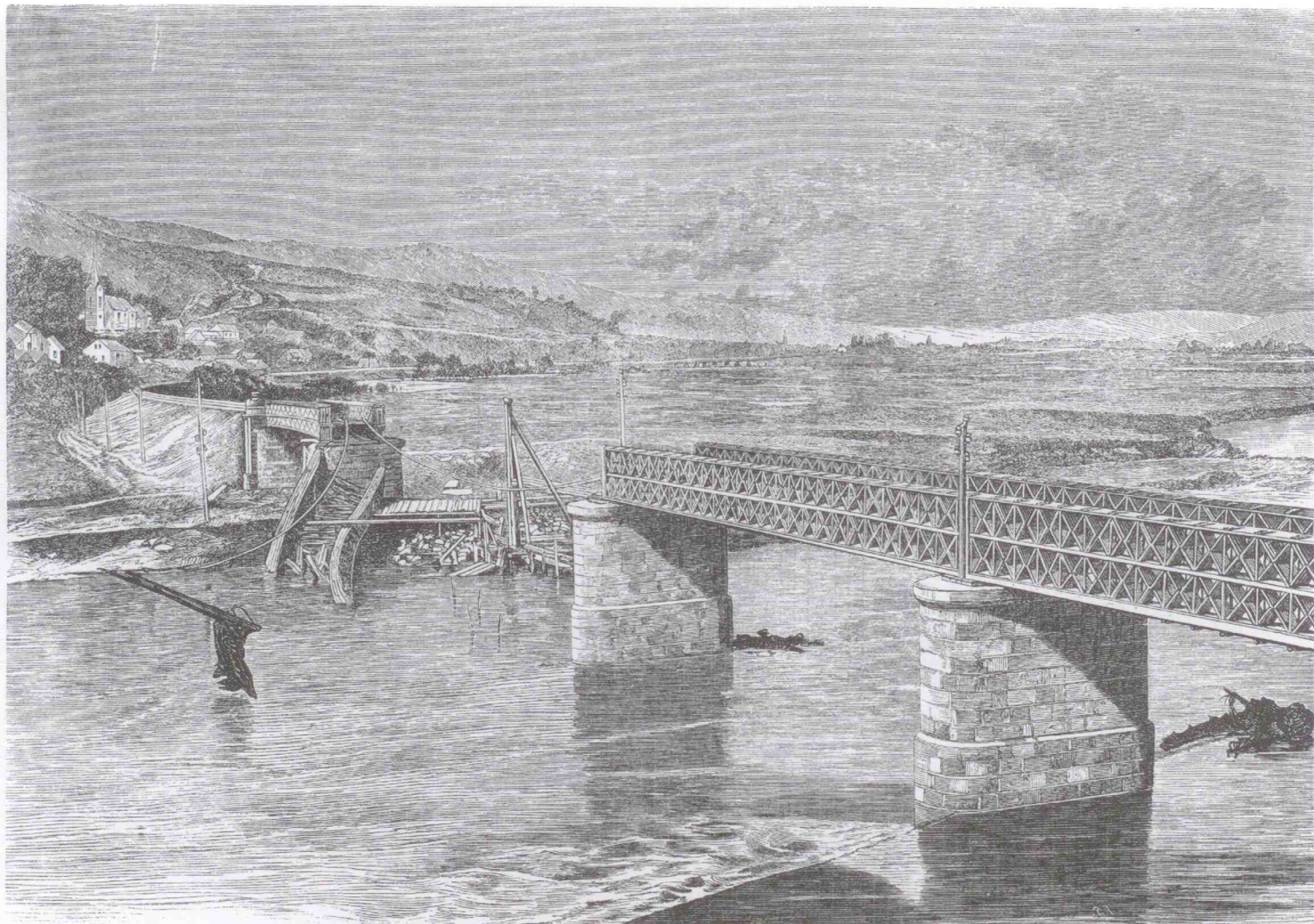
ODPADKY V NALEZENÝCH SOUVISLOSTECH

výstava objektů Ondřeje Tučka

Výstava objektů Ondřeje Tučka se konala ve dnech 9. 9. - 1. 10. Na vernisáži 9. 9. zahrálo a před doslova nabitým sálem sklídilo po samostatném minikoncertu značný úspěch velice zajímavé hudební sdružení, soubor **Machovo trio**, kapela výborných instrumentalistů i zpěváků interpretující hudbu nejrůznějších žánrů. Výstavu zahájil její kurátor, p. Václav Sokol. Uvádíme text jeho proslovu.

Scházíme se opět v Dobřichovicích, abychom slyšeli hudbu a snad, abychom mohli trochu rozjít. Většinou tu nejsme poprvé, každý jsme viděli řadu výstav, často tam hrála hudba někdo něco povídal, to všechno vypadá docela obyčejně - ale není tomu tak. Umění začíná tam, kde otevřeme oči a svěť vidíme znova, jako poprvé. Tomu jsme odvykli, často prožíváme mechaniku našeho fungování a drsná nesamozřejmosti všeho v nás i okolo nás nám uniká. Možná civilizací pokrok nám zalepil oči a nestacíme si je profrat. Snad pomůže vrátit se trochu zpátky. Fascinuje, jak před tisíciletí malíři viděli osvě. Nevypadá, že by se učili kreslit a přesto když svělo dopadne na stěry jeskyní, žasneme nad pronikavým a velkorysým viděním předků. Žasneme, protože oni žasli, chvěli se před skutečností, která je obklopovala. Ve snaze nějak se ke skutečnosti vztahovat, bylo kreslení asi jedním z prvních instinktů. Dějiny umění jsou dějinami zobrazování, které nikdy nepřestalo lidt bavit. Ve staré Číně si celé generace předávaly zkušenosť, jak nakreslit malý výsek přírody, jeden život nemohl stačit na portrét bambusu. Po celé věky umělci pracovali a dosáhli skvělých výsledků. Vzpomeňme jen na krásnou českou kreslířskou tradici, Josefa Mánesa, Mikuláše Alše, Josefa Ladu, všichni víme o čem je řeč. Ladovy kresby zvířat obstojí i vedle těch prehistorických. A ještě jeden druh projevu je s nimi srovnatelný: kresby malých dětí tak, jak bez skolení na celém světě vznikají. Je to široký proud, který přináší stále nová zobrazení skutečnosti. Mohlo by se někdy zdát, že už je všechno nakresleno, namalováno, vymodelováno, vyfotografováno, nefilmováno, že zobrazování je tedy už u konce, nastává únava, snad ještě nějaké ad absurdum - třeba voskové figuríny v pamoptiku.

A přece se někdy ozve třesk Kolumbova vejce a skutečnost osloví docela nečekaným způsobem

Sbořený most u Mokropes. (Dle skutečnosti kreslil Fr. Chalupa.)

toho, kdo je připraven. Kdo nemá oči zalapeny mduým školometským, jak má co vypadat. Takový i v naší suchozemské vlasti najde kus divokosti mořského příboje - v obraze na zemi, vždyť spína metená autentičnost nahodilosti, kde může písopit živel, nenahodlan estetikou. Ondřej Tuček jistě vstupuje do bohatého rodokmenu. Když Vladimír Bouček hledal své špony na tovarním dvoře a obraničoval obrázky na popraskaných zdech, když Zbyněk Sekal donázel labyrinty zauzlovaných dřátí, když Rudolfínští umělci nacházeli obrázky zřícenin ve zvláštní odrůdě Kararského mramoru, to všechno a mnoho jiného předcházelo Ondřovým náleziím. Ale poetika Ondřeje Tučka je nezavislá, je žitá nově každým dnem a současná výstava o tom podává svědectví. Nebude marné, když připomenete, že krásná věc často nezavisí na jejich tržní hodnotě tak, jako dnešní krásný den, který jsme dostali zadarmo.

A tak mi odpusťte můj trochu suchopárny výklad a humorem i viděním Ondřeje Tučka se obdivujte krásám světa.

Václav Sokol

**

1. VLADIMÍR, 2. MERTA aneb zpráva o pěkném večeru

Vladimír Merta, architekt, fotograf, filmář, výtvarník, básník, muzikant, vysokoškolský učitel, esejista - a navíc - která tvář je která a jak se k sobě mají? Což tedy jinak: animátor kultury? Sam na sebe totiž prozradil, že 5 let přednášel téma "animace kultury" na Karlově universitě, i když málokdo ve skutečnosti věděl, co to ta animace vlastně je. *Animus* nebo *anima* je latinsky *duch, duše*, to také znamená život, jakože žije to, co má tu duši, onoho ducha, to čemu je ta duše věduchnuta. "Není mi jasné, zda je to takhle podle Merty správně. Jeho přednášky jsem bohužel nestihal, jeho texty četl příliš rychle (- a ostatně kdo ví, kam se ve svém hledání zatím dostal). Jeho "animování" jsem zpozvzdali, tu pobaven, tu v šoku, tu nadšeně či okouzleně sledoval. Vynořoval se náhle a nečekaně, mizel kamsi do hor a vesnic naslouchat zdánlivě nejprostší hudbě, vracel se znovu a znovu s experimenty plnými človecí síly, nabity hudbou, obrázky i neslutelným množstvím nápadů a zároven i jejich ironickými zlehčováním. Takový zůstává navzdory fatalistickým vyvěšujícím nostalgické transparenty o tvůrčí krizi.

V. Merta je v Dobřichovicích častým hostem. S Janou Lewitovou v Sále dr. Fürsta nebo v Karlíku vystupoval s moravskými baladami, sefardskými písničkami, zahrál na vernisáži výstavy prací M. Neubertové a K. Neuberta. Povidal jsem si s ním i na stránkách tohoto listu.

15. října přijel se samotným programem, který doplnil i výstavou svých fotografií. Ty vypoovídají mnohé o Mertově nitru, jsou zprávu o jeho putování, hledání, smyslu pro ironii, nadsázku. Výstavu zahájil improvizovaným proslowem jeden z jejích kurátorů, dr. Vladimír Czumalo, zatímco mistr ještě zdolával poslední kilometry na cestě z koncertu v Passově a v Prachaticích. Merta sám však kurátorovy postřehy vzápětí doplnil hojnými komentáři k jednotlivým fotografiím a zajímavými i veselými příběhy o jejich genezi. (*Upracíme se k tomu i k celé výstavě v následujícím textu.*)

Koncert sám se pak stal časem radosti, pohody, volnosti a onoho zvláštního jiskření, jež se rodí mezi dušemi naladěnými na stejnou frekvenci. Staré písničky nezestárlý, dokonce zkrásněly novými nápady a nové nebyly méně pěkné. I na společné zpívání nakonec došlo. U dnes již asi kulturní Harmonie je to zajisté téměř povinné, v případě jihoafrického popěvku, v němž si "povídají" hlasy mužů a žen, to bylo spontánní a prostě krásné. Je půvabné, jak se duše dokáže otevřít několika tóny ...

Ze své židle v hledišti byla nakonec na pódiu jako vítaný host pozvána i Jana Lewitová. Další pěkný dárek tedy publikum dostalo v podobě několika sefardských písní a moravských balad. Nádherně zapadly do atmosféry koncertu a vděční posluchači je odměnili dlouho trvajícím potleskem.

Zakončit by se dalo různě, nejlepší snad ale bude prostě: díky za ten hezký večer a brzy na shledanou!

HP

*

[12]

KUKÁTKO 1/2001

VLADIMÍR MERTA - FOTOGRAF

"Jeho fotografické dílo není obsáhlé a navíc není dostatečně publikováno a vystavováno", píše *Encyklopedie českých a slovenských fotografů* z roku 1993 o Vladimíru Mertovi. Školením architekt a filmový režisér se do obecného povědomí zapsal především jako písničkář. Dobřichovická veřejnost se již mohla seznámit i s dalšími pozoruhodnými polohami Mertovy hudební tvorby, které vznikly ve spolupráci s Janou Lewitovou. Naopak Mertova dokumentaristická tvorba posledních let mohla uniknout pozornosti všech, které jejích pracovní rytmus ponechává napospas televizní dramaturgii v hlavním vysílacím čase. Také fotografické dílo je známo spíše jen těm, kdo systematicky sledují vývoj české fotografie posledních desetiletí, a dílo kreslířské jen okruhu užce omezenému.

Myšlenka představit současně několik poloh renesančně košatého Mertova díla se nabízel už dlouho. V hektickém rytmu hudebních a dokumentaristických projektů, pedagogické práce, publicistických a vydavatelských aktivit se ale nakonec podařilo spojit Mertův recitál s výstavou jeho fotografií až v polovině loňského října. Nešlo o výstavu autorskou, Vladimír Merta poskytl kurátorům výstavy, Petře a Vladimírovi Czumalovým, poměrně obsáhlý soubor fotografií a definitivní výběr, adjustaci a strukturu výstavy už ponechal plně v jejich rukou. Situace v mnohem unikátní - výstavu poprvé viděl až z podia během vlastního koncertu. Improvizovaná vernisáž, která vyplnila čas "čekání na Merta", tak měla půvabně pokračování: Publikum koncertu mohlo slyšet jeho bezprostřední reakce a být s umělcem při jeho první prohlídce výstavy.

Na otázku po záměrech kurátorů nám dr. Vladimír Czumalo sdělil: "Naši snahou bylo samozřejmě podat co možná plný obraz Mertova fotografického díla bez přiměsí našich osobních preferencí. Přisílí o objektivitu zde ale přeci jen bylo něco subjektivního: Vladimír Merta se zhruba od sklonku 70. let nevěnuje fotografické tvorbě systematicky. Svádí to k pohledu na jeho fotografické dílo jako dílo uzavřené. Pro historika fotografie je to samozřejmě to velké Mertovy cykly i jednotlivé fotografie vřadí do širokého dobového proudu, který konstitoval silnou vrstvu české sociální dokumentaristiky, a konstatovat vlivy, které Mertova tehdejší tvorba vsřichávala. Pokusili jsme se proto nenápadně tenito jakoby "hotový" obraz rozbit a prezentovat Mertova dílo spíše jako otevřené. Nejen proto, že nám šlo o zamýšlený dialog hudebního a fotografického projevu. Vladimír Merta se bezpečně pohybuje mezi hudbou, filmem, literaturou a výtvarným uměním a je jen otázkou času, kdy si jeho invence zvolí právě jazyk fotografie."

pp

**

DNEŠNÍ INKOVÉ

se představili tomu, kdo přišel 18. listopadu do Sálu dr. Fürsta ze slov a diapozitivů PhDr. Olgy Vilimkové. Prozradili tak něco z historie svého národa, něco o bájném zlatém pokladu, "o stavbě nejvyšše položeného chrámu na světě, o čarovné moci vod jezera, o své práci, která prochází staletími bez větších proměn, o svých slavnostech, kde se mísí hlasy pohanských božstev s křesťanstvím, i o svých mrtvých, se kterými se neloučí ve smutku, ale v tanci.

Pokud jste nepřišli, neviděli jste ukázky keramiky, vzorky mrazem a sluncem sušených potravin, barevných cukrátek ve tvaru aut, srůček, domů, zvířat, a symbolizujících to, co si jejich autor právě přeje, ani barevné ženské obléčení doplněné typickým kloboučkem a nepostradatelnou červenou barvou. V tom případě jste se také nemohli dovědět, jak vypadá den mužů a žen, co ženy Inků považují za největší hanbu a co je jejich největší předností. Pokud jste však přišli, jistě si pamatujete i to, proč Inkové žijí jaký cocu. mhr

**

VEČER S DĚDEČKEM

Před čtrnáctiletím jsem navštívila program Burian a doktor Dědeček a byla jsem překvapena, jak je ten dědeček mlád! Letos k nám tito pánové přijeli každý zvlášť. Pan doktor Jiří Dědeček v sobotu 25. listopadu 2000 a nutno přiznat, že se svým vzhledem svernu roztomilemu přijmení přece jen trochu přiblížil.

KUKÁTKO 1/2001

[13]

Dokonce i jeho úzkostná péče o mravní výchovu nejmladší generace napovídala o značné osobní vyzrálosti. Jak se to na koncertě mohlo projevit?

Jednoduché rytmické melodie doprovázející trefné autorovy texty strhávaly v průběhu koncertu čím dál víc k překvapivým, fantazií oplývajícím rýmům. Mnohé z nich však, aby podtrhly velikost (někdy i nicotnost) myšlenky, byly tvořeny takzvaným "silným výrazem", pokud je nechci jednoduše označit za spřáskané. Představení gradovalo směrem k vydatnějšímu zastoupení peprných výrazů, zvláště když Jiří Dědeček představil některé verše ze své originální básnické sbírky demonstrující jeho úzký vztah k automobilu a televizi.

Nedivte se pak, že se umělec stále častěji ujišťoval, zda přítomným dětem jeho slovník nevdá. Jako učitelka musím pana Dědečka poučit, že děti kolem deseti let znají výrazy, nad nimiž žasneme, avšak s dospíváním se kultura jejich řeči často rychle navrácí. Nechci tedy vyvolat dojem, že tvorba autorova dětišťa, ale naopak, dovede si, jako ním nespoutané dítě, s jazykem pohrávat.

Zmíněnou knížku veršů jsem koupila a zprostředkovala jsem si tak další pěkný večer s panem Dědečkem. Můj známý, pragmatik, jemuž byla knížka určena, dokonce pod tvůrčím vlivem básníka stvořil první vlastní verše! Tak dalece se nese vliv zdánlivě obyčejného koncertu. Děkujeme, pane Dědečku.

Božena Musilová

* *

GABRIELA KONTRA: POKUŠENÍ

Od 3. prosince loňského roku se cyklem Pokušení představila v Sále dr. Fürsta mladá pražská fotografka Gabriela Kontra. Ucelený cyklus křeche intimních snímků se vzpírá jednoduchému uchopení. Intenzita výpovědi fotografií, pořízených v domácím prostředí, je právě v jejich nejednoznačnosti, ve zvláštním napětí mezi krásou divého modelu a tajemstvím, jež zastírá sdělení výrazu, význam gesta či rekvizity, vztahy modelu a fotografky, ve vzrušivosti nahližení.

Výstava byla dalším z úspěšných naplnění jednoho z dlouhodobých dramaturgických záměrů Společnosti Dobřichovice, který se snaží představovat mladé autory, a stejně úspěšným ověřením vhodnosti Sálu dr. Fürsta pro komornější kolekce.

Gabriela Kontra: Pokušení

Sál Dr. Fürsta 3. 12. - 17. 12. 2000

Kurátioři výstavy: Pavel Hájek a dr. Vladimír Czumalo

Plakát a pozvánky: Pavel Hájek

pp

* *

„JESLIČKY staré nové PÍSNIČKY aneb Barokní Rendez-vous v roce Nula“

„Podívejme se na něj barokněma úsmíma: smrdutý chlěvek – jeskyně za městečkem, ještě k tomu nejmenším z Davidových, hostila podivnou společnost: nezletilá panenka, starý mládenec, přihlouplí špinaví pastevci i se svými stády, distinguování, teď rozněžněli králově – mudiři – mágoři – magové se svými koňmi a kononstvem, vil a osel! A uprosřed nich To, kvitl! Cemu jsou všichni vlastně taady (a vůbec jsou) – to skoro nic. Dítě. Kolik se v tom zmatku ještě motalo Andělů, asi nikdo nespočítal. A přesto je to Nepatrné v jeslech – ten, kterého nebesa pojmont nepostáci!“ Sláva a sláva, kadřidlo a lejha, myrha a seno, zlato a lama, všechno bohatství Světa a všechna jeho biada, Buh - Člověk. Ten Člověček je samým středem rozporů: Buh - Člověk, v jeskyni narozen, do jeskyně nakonec zase pochován, první lázko Jesle, poslední rozpor: ... Gatlieský, narozený v Judska (z Panny k tomu - ehm, Otec neznámý ...), pak ty Herodesovy sken, které sem vlastně přivedl, ilegální úprk do Ejipta, brr, země komáří a paroby. Měli na něj vztek, i když jim byl takto sympatičkový? Tolik protiv pohromadě, to se jen tak nevidí! Ostré kontrasty, dávající akci napětí a spád, teatralitu užaslému "ó", přetavují tajemnou látku do domácké, důvěrně barokní kancionálové podoby: belilmský hnuj servírují s celou ceremonií barokních kadrlinek. Texty, z nichž je cítit chlév a

[14]

KUKÁTKO 1/2001

osobní zkušenost s ním, jsou obuty do dobových tanečních hůlů. Udělejte i Vy něco pro své zdraví a nechte svou duši vydechout a proskočit se! Ostatně Muzika byla od začátku při tom: dvojití Zvěstování (Člověku v "Ave" a v "Nebojte se" bylo asi zpíváno, aby to vůbec pochopili. Anebo byla generální pauza. Ticho. To je také Muzika. Pasýři s dudami – speciálním muzikoterapeutickým nástrojem na rychlé zatichování ovcí a také plašičkem na vlky, králově se svými trubáči.“

Michael Pospíšil, umělecký vedoucí souboru Ritornello, mi jistě promine, že jsem si vypůjčil část jeho textu z bookletu CD JESLIČKY staré nové PÍSNIČKY, který se svým souborem vydal po dlouholetých přípravách a pečlivém studiu pramenů vloni v tom zvláštním čase, kdy se ono podivné léto lámalo do onoho ještě podivnějšího podzimu. Snad to nejlépe vystihuje to, o čem se na tom disku zpívá a zejména jak se na něm zpívá. A pokud platí toto řešení, pak to platí zároveň i pro dobřichovický koncert Ritornella se stejným programem a názvem, který se konal v sobotu 9. prosince 2000.

Ritornello je u nás častým hostem. Vzpomeňme jen na nádherný zážitek z provedení Michnovy Loutny české v kostele sv. Martina a Prokopa v Karlůvku, či na letošní masopustní program v Sále dr. Fürsta, plný překvapení z nově nalezených a snad i neušlechovaných pokladů naší hudební kultury. Ritornello je spolek hledačů a pocitových musikanů. Doma i za hranicemi jsou proslulí zajímavým provedením velice originálních projektů. Sestava musikanů, soustředěných okolo výrazné osobnosti, zpěváka, multiinstrumentalisty a pokorného vyznavače studia autentických pramenů Michaela Pospíšila krystalizovala léty společně práce a nádherných zážitků z hledání a předáváním téměř zapomenutého bohatství. Ostatně jména jako Marek Štrýncl, Tomáš Najbrt, Richard Sporka, Jan Mikušek, Hana Fleková, Magdalena Pospíšilová, Ingeborg Žádná, Milošlav Študent či Jana Lewitová jsou dnes pojmy, při jejichž vyslovení je třeba zbystrit pozornost, protože lze čekat vždy něco hezkejšího a neobvyklého. A hlavně pocitovou musiku. Je velkou poctou pro dobřichovické publikum, že je již všechny mohlo slyšet na zdejších koncertech, a je snad poctou pro dvojnásobnou, že i oni u nás mají stále zájem hrát.

Do Dobřichovic zavítalo Ritornello s Jesličkami v komornějším složení, než v jakém se představilo na zmíněném CD, v kvartetu Hana Fleková (viola da gamba, zpěv), Richard Sporka (tenor, percusse), Tomáš Najbrt (loutna, teorbá, niněra, kejdy, zpěv) a Michael Pospíšil, jenž zvládl varhanní pozitiv, fletny, chalumeau, basový zpěvní part a dirigování celého souboru (a také obsluhu měchu nádherného positivu, jenž vzešel z rukou pražského varhanně Daniela Příba). Byla to okouzující musika s puncem bezprostřední komunikace a svrchovaného muzikantství všech členů souboru. A jistě opět s puncem Pospíšilova neunavného hledačství. Při svém studiu pramenů pokává tento *musicus* neuvěřitelné množství různorodého materiálu, který mu při jeho invenci a odborných kvalitách dovolí promyšlet nečekaná seskupení, dosud netušená spojení a překvapivě souvislosti nejen ve světě hudby, ale také takové, které sahají do oblasti obyčejného života lidí v období, jež dnes zveze baroko. Dokazuje tím mimo jiné i to, jak bohatá byla naše barokní hudební i myšlenková kultura. Jeho již zmíněný projekt masopustních zpěvů, vypsaných z barokních kancionálů, či loveckých popěvků z těchže pramenů, který právě připravuje (a snad také představí našemu publiku), jen stěží najde u nás i v evropském kontextu konkurenci.

I tentokrát bylo tak trochu překvapení. Repertoár, který Ritornello nabídlo, zdál se být na první pohled do značné míry známý a tisíckrát ozpívávaný. Tituly jako *Spanilé z Archy Holubičky*, *Chitic, aby spal*, *Puer natus in Bethlehemem* s jazykově českou mutací *Děťátko se narodilo*, (či jako příklad z nejpodstatnějších, který ovšem z pochopitelných důvodů ještě na koncertě nemohl zaznít, - *Narodil se Kristus Pán*) jistě mnohého posluchače navedou na známou a schůdnou cestu. Ale pozor: např. *Spanilé z Archy Holubičky* zazněly kromě známé verze K. V. Holana Rovenského (zapsané v r. 1693) i ve verzi Jiřího Evermonda Košetického z doby kolem r. 1684. (*Narodil se Kristus Pán* je pak na disku nahrazen v dosud neznámé a moc zajímavé verzi kancionálu Jana Rozenpluta z r. 1601!), Michnova *Chitic, aby spal* okouzila novým a překvapivě půvabným vyzněním emotivního barokního textu. To je totiž charakteristický rys celého projektu. Snažit se představit posluchačům vše trochu jinak. Pokusit se znovu zvážít a najít kouzlo spojení hudby a textu, smýt ze sebe nános tradice, klíše, zkratek, konvencí a kšeftů a zkusit se znovu vrátit kamsi zpátky a začít vážit slova i noty v jejich původní rytmici a kontextech. Včetně nabídky různých a většinou nepříliš známých verzí těchto populárních vánočních "hůlů".

Druhá tvář koncertu pak posluchačům ukázala bohatství barokních vánočních zpěvů, které jsou pro běžného posluchače vsutku jakousi neznámou pevninou. Prameny byly sborníky a kancionály snad všech významných autorů našeho baroka. Vskutku dobrá společnost. Posud'te sami: Václav Matěj, Steyer

[15]

KUKÁTKO 1/2001

(1727, 1764), Adam Václav Michna z Otradovic, Fridrich Bridel (1658), Václav Karel Holan Rovenský (1693), Jan Josef Božan, Felix Kadlinský. Co jméno, to pojem, to osobnost zanechává nesmazatelnou stopu v naší barokní kultuře. A písně co hluboký ponor do vzdáleného času a do duše barokního člověka, člověka znalého a vědouceho, člověka nejistého i hledajícího. Někdo a radost, oslava Narození, také však obava, strach, mravivě tušení a znalost konce (či začátku?), to všechno proběhlo těmi dvěma hodinami. A krásné nástroje, nejen klasické "barokní", jako gamba, positiv, cínk, chalumeau, loutna a theorba, ale také buben, mňera a dudy. A jak přirozeně zněly v rukou vyzrálých a zkušených muzikantů! A vítěně, uvolněně leč pokorně průvodní slovo. Byli jsme prostě svědky další hudběny lahůdky a dostalo se nám krásného předvánočního dárku. Ostatně rychlost, s jakou mizelo stejnojmenné CD z předvánočního trhu, svědčí o tom, že se table vánoční radost dostala k mnoha dalším dobře naladěným uším. Také u nás se jen zapříšlilo po těch pár exemplářích, které muzikanti přivezli, s sebou na ukázkou. Můžeme se jen těšit, že splní svůj slib a věrni svému názvu se vrátí letos na podzim se slibným programem barokních loveckých písní.

W/P

* *

ZPRÁVA O JEDNOM EXPERIMENTU ANEB MĚSÍČNÍ KOČKA V DOBŘÍCHOVICÍCH.

Čaj je nápoj moci, plný síly a krásy, někdy báseň, někdy obraz, někdy sen, někdy vůně, někdy dotek s krásným a milým člověkem, jedno, zda dotek duše, či dlaně, těla ... vždy pak zastavení, pobytí, někdy pak hektika, spěch, někdy bolest, utrpení, nenávisť, zloba, krev. Čajovny jsou místa, kde čas dostává jiné tempo a jinou dimenzi. Nezastaví se, jen tak nějak plyne. Zajistě proto, ale také nejen proto, jsou tolik vyhledávaným místem spočívání a pobytí. Zdá se, že i výrazem dost vymezeného způsobu života, myšlení a kultury. To nevypovídá o jednoduchosti, naopak o otevřeném množství inspirací.

Čajovna Měsíční kočka sídlí na Smíchově v Zubatého ulici. Je pověstná svým personálním propojením na Dobříchovice a dobrym (i když někdy pěkně "ostrým") čajem, zajímavým vegetariánským jídelnem, klidem a spoustou knížek a věcí, které si v ni můžete prohlédnout i koupit. (Zajistě jde o knihy a věci, které souvisí se zmíněným myšlenkovým světem a životním stylem. Výběr opravdu bohatý.) V současné době je v péči subtilních rukou malířky Johany Passerín, s jejímiž nežnými obrazy se můžeme setkat třeba na pohlednicích nadace Sue Ryder (pro "napojené", také na zvláštní internetové stránce <http://kočka.taxoft.cz>). Nedostu na tom. Jest dobré se tu a tam přemístit ovati a čajovna to činí. S přenosnou výbavou na varení čaje navštěvuje místa, kde se zpívá, hraje, provozují historická řemesla či šermovačky nebo "jen" vítá obracející se sluníčko.

Se svou výbavou zavítala také 16. prosince minulého roku do Sálu dr. Fursta. Experiment, který pořadatelé plánovali již dlouho. Vše bylo v ten podvečer jinak. Sál změnil podobu, jeviště přesunuto na opačnou stranu, v sále stoly a židle v prazvláštních půlkruzích, výklenek změněn v útulnou čajovnu s pultem nabízejícím vonavé pochoutky k čaji. Čaj byl černý, původem z Turecka, a moc, moc dobrý. Říkám-li moc, pak s velkým M. Jeho vůni bylo cítit po celém domě.

Měsíční kočka pořádá pravidelné přednášky, diskuse o životním stylu a různých typech terapií. A také pravidelné koncerty. Samozřejmě hudby, která resonoje s tanním komorním prostorem i s podstatou "čajové" kultury. Možná slyšet musiku sice těžko zařaditelnou a nikoli jednoduchou, ale velice zajímavou a osobu pozoruhodné. Proto a zcela logicky Kočka vařila s musikou i v Dobříchovicích. Musika to byla dvojitého typu, pokud jde o účinkující, a pokud jde o obsah, musím říci, že to byla snad nejpodivnější fuze, jakou jsem kdy slyšel (moc jsem jich ale neslyšel), ale že právě tohle bylo k dobrému. V přes tři hodiny dlouhém večeru plněmu sálu hrály dvě hudební sdružení. Jednak skupina Kumura (což zní sice cizokrajně, ale je to vlastně prostě: Kučera, Mucha, Reindl), František Kučera, známý z řady jazzových seskupení, hrál na trubku a křídlovku, Jiří Mucha na sitar a kytaru, Tomáš Reindl na tabla a didgeridoo. Věru zvláštní seskupení tradičních indických, evropských či australských nástrojů s trubkou dlouhou zřejmě dávalo zabrat publiku, které zjevně zaraženo nevědělo, co si má s takovou zkušeností počít a kam ji zařadit. Hrála se totiž hudba skutečně šelická, ale jenná, nápaditá a akusticky vyvážená, inspirovaná celosvětovým hudebním bohatstvím. Zněly tedy indické rágy, reggae, kubánské rytmy, jazz i swing, folkové písně či zpívané básně.

[16]

KUKÁTKO 1/2(00)

jedno inspirovalo druhé a výsledný dojem byl nesmírně zajímavý. Skvělá musika, vytvářející pohodu a mir v duši. Jak pravil ostatně plakát: hudba k čaji uživatelsky kompatibilní neboli přítulná.

Druhým hudebním polem večera bylo duo skládající se z klaviristy Pavla Macáka a Sary Mertové. Jež jej doprovodila na africký buben. Musika z jiného soudu, ovšem opět plná inspirace, fantazie, brilantní techniky a pohody. Rozevíraté a slovy neuchopitelné Macákovy klavírní improvizace jsou ostatně již pojmem a musí se slyšet a prožít. Macákově fantazii a hudebnosti nezůstala Sára Mertová nic dlužna, neboť i ji se dostalo onoho převážného daru vcítění se do hudební komunikace.

Pro pořadatele to byl zajisté experiment velice zajímavý, i když samozřejmě v sobě skrýval mnohá úskalí. Jak vyvolat v civilním a z tohoto pohledu dosti neosobním sále iluzi útulného a navíc specificky komorního prostoru čajovny, jak sládit vlastní koncertní, mnohdy meditační hudbu, kde každý tón či ticho mají přesnou a nezastupitelnou úlohu, s konsumací a obsluhou. Byly jistě otázky: jak přijme tenhle experiment publikum, zvyklé na jiné typy pořadů? Přijde vůbec? Bude to stát za všechnu tu namahu? Nebo přijde jiné publikum? Přesvědčí tohle pozvání dobříchovicke milovníky čaje a čajoven? Zdá se, že nastal jakýsi kompromis: Sál zaplněn, a to z velké části publikem, které se při běžných typech pořadů příliš nebo vůbec neobjevuje. Samozřejmě, atmosféru čajovny se podařilo vytvořit jen částečně, ale pořadatele zaslouží absolutorium, v rámci daných podmínek se asi víc udělat opravdu nedá. Ostatně množství vyprázdněného čaje a potlesk publika byly neklamným znamením, že si návštěvníci brzy udělali v sobě pořádek a po počáteční nejistotě, působené poněkud nezařaditelnou hudbou, tento dar přijali a hýčkali uvnitř sebe. Co možná chybělo, byl prostor pro ty, kteří toužili svůj hudební prožitek vyjádřit tancem. Ta musika k tomu mnohdy vybízelá, ale naplněný prostor sálu už tuhle možnost nemohl poskytnout. Bude-li nějaké *příště*, jistě by to stálo za úvahu. Osobně bych se za to *příště* velice přimlouval.

W/P

* *

A TEĎ TROCHU OHLÉDNUTÍ

Mohlo by se opravdu učinit po uplynulém kalendářním roce jakési ohlédnutí. Ovšem tak trochu nesmyslné uprostřed zimní kulturní sezóny, jež neřídí se časem uzavírání rozpočtů a závěrečných zpráv, nesmyslnější ještě více proto, že dramaturgie toho, co se děje v Dobříchovicích, at už jde o Sál dr. Fursta, či o koncerty v Karlickém kostele sv. Martina a Prokopa, je během na dlouhou vzdálenost, při němž nějaký rok hraje z důvodů mnohokrát vyloučených rolí jen oněch dvanácti měsíců na proběhnuté trase běhu o fungující místní kulturu. Dvanáctka je ovšem dobré číslo (ostatně už Josef Švejk pravil, že "na *nic* se *lip počítá a vždycky to přijde laciněji*"), takže v tomto kontextu - a abychom nezapomínali, pokusme se rekapitulovat, jaký byl minulý rok v hudbě, setkáních a výstavách ve výše zmíněných prostorách. Možná se budeme i moci dotknout zajímavých rysů a souvislostí místního kulturního života a vytáhnout na světlo i některé otázky, jež se derou zpod hladiny. Uvidíme tedy, jak se nám text vyvine.

Je třeba konstatovat, že dramaturgická rada se ve složitém a mnohdy nerovném boji velmi snažila vyjít vstříc neodhadnutelnému a nepředvídatelnému vkusu spoluobčanů a snaží se stále najít kompromis mezi geografickou polohou Dobříchovic, charakterem a kapacitou sálu, možnostmi propagace, termíny a nároky interpretů a je zastupujících agentur a omezenými finančními prostředky.

Vytknout před zavorku je teď třeba, že bez velkovysé grantové podpory obce by tak bohatý kulturní program, který se u nás podařilo uskutečnit, nebylo možné ani plánovat. Ekonomicky jsou to jednoduché počty. Ostatně pořady, které se u nás konaly, budi zaslouženou pozornost celého regionu, dokonce i těch obcí, kde fungují profesionální zařízení. A to vše jen díky nasazení několika nadšenců a jejich rodinných příslušníků, počínaje sestavením dramaturgického plánu, přes dojednání termínů a podrobnosti s protagonisti až po zajištění propagace, tedy zhotovení plakátů a programů, jejich rozvážení a pravidelné obměňování po zásazích těch, jimž jsou (kdoví proč) trnem v oku, přípravu sálu a praktické zajištění průběhu. Tento časopis již jejich jména mnohokrát uvedl. Je možno se na problém podívat i z jiné strany. Mám tím na mysli množství umělců, herců, výtvarníků i hudebníků, kteří se zajímají o možnost předvést u nás svůj kumšt. Table věc je moc cenná a je za ni třeba děkovat či vděčit dlouhodobé mravněcí práci, která sahá do první poloviny 80. let a snad ještě dále.

KUKÁTKO 1/2001

[17]

Je tu i otázka zpětné vazby. Publika, jeho preferenci, přání, zájmu - a s tím související otázky pro koho vlastně a zda vůbec. Samozřejmě se tu pohybujeme na velmi tenkém ledě, ve sféře tzv. místní kultury, ale v místě, které má ke špičkové kultuře velmi blízko, neboť Praha se všemi lákadly je na dohled (otázku televize teď raději nechme stranou, ostatně - ale raději to v těchto dnech ani nebudeme komentovat ...). Je ale stejně blízko pro zájemce i pro umělce a interprety. Výhoda i nevýhoda. Zajisté. A jde jen o to, jak výhodu využít a nevýhodu minimalizovat. Dařilo se to? Byly podniky, kdy sál praskal ve švech, byly ale také chvíle, kdy moc lidí nebylo, ač na pódiu stály osobnosti hodné obecného respektu a s programem, jenž představil to nejlepší z kulturního dědictví. Problém: v termínu? propagaci? dramaturgii? publiku? Tohle je na dlouhou dobu a můžeme ji na stránkách tohoto časopisu v příštích číslech věst. Bylo by to jen k dobrému.

Zajímavé je (v této chvíli ovšem početně těžko verifikovatelné) i to, že zřejmě stoupá množství návštěvníků odjinud než z Dobřichovic. Z okolních obcí i přímo z Prahy. Svědčí to zajisté o tom, jakou pověst si získala kulturní činnost v Dobřichovicích a v Karlínku. Proč by jinak rodina s dětmi z Prahy jela k nám na večerní koncert a vracela se vlakem v deset či jedenáct hodin zpět a ještě čekala na nehostinném nádraží díky nesmyslně dlouhým večerním intervalům mezi vlaky? Bezpochyby to zajišťuje body pro prestiž Dobřichovic. V řadě aspektů. Grantový systém obce na podporu místní kultury je ostatně obdivován v okolí nejen nejbližším, ohlasy jsou z mnoha míst Čech i Moravy a jsou veskrze obdivné.

K jádru věci: Co tedy bylo v tomto roce? A jaké to bylo a bylo to dobře nebo špatné?

Již byla řeč o dramaturgii. Ta je jistě komplikovaná. V době, kdy mají organizátoři jasno, s jakou finanční částkou mohou pro daný rok počítat, má již větší osobnosti, které chtějí pozvat, své dírate plně. Přesto bylo živo. A to ve všech sférách. Snad jen divadlo bylo trochu v pozadí, řadu nečekaných komplikací a odřeknutí však nelze klást za vinu pořadatelům. Navíc příští období slibuje v tomto bodě markantní zlepšení. Přesto plný sál dětí mohl vidět představení *Kocourkov* a zájemci o poezii Jaroslava Seiferta dostali krásný dárek v podobě pořadu renomovaného recitátora Rudolfa Kvize.

Také přednášek byla řada a důležitou dodat, že toto téma přivedlo do sálu vždy početné publikum. Zmínit je třeba zejména *Povídaní o Služné zemi* panů Josefa Pecenovského a Stanislava Přetody, Africkou *Odysseu*, tedy přednášku o projektu sledování migrace čapů černých v rámci umikání výstavby Khalila Baalbakiho, již pronesl před nabitým sálem populární ornitolog RNDr. František Pojer, výlet do jižní Francie v podání RNDr. J. Vopálky i objevnou a vzorně připravenou návštěvu ve světě dávných i dnešních Inků, na níž pozvala PhDr. Olga Vilimková.

Výstavy žily také pravidelným měsíčním rytmem a je třeba zdůraznit, že Dobřichovice se zvolna stávají díky pečlivé a citlivé dramaturgii a kontaktům zejména p. Václava Sokola a manželů Petry a Vladimíra Czumulových místem, o něž projevují zájem umělci z nevyznamnějších. Přítomnosti na vernisážích i zájem zde vystavovat. Měli jsme tak v uplynulém roce možnost potěšit se jak dílem těch "známých a zavedených" (např. Pavel Holeka), tak i těch mladších, začínajících, kteří do tohoto světa vcházejí a vnašejí do něho svůj nezastupitelný vklad (Ondřej Tuček). Zvláštní kapitolou byly v tomto roce opět fotografie. Začalo to skvělou výstavou *Africa's Odyssey* Khalila Baalbakiho, v níž se návštěvníci mohli seznámit nejen s projektem sledování migrace černých čapů, ale především s prostředím Afriky a s běžným životem obyčejných lidí tohoto kontinentu. Fotografie míst důvěrně známých představily dámy Jana Šplichalová a Jaroslava Perglová. Měli jsme možnost vidět i nepřilíš často vystavovanou fotografickou tvorbu Vladimíra Merty a také kolekci *Pokoušení* mladé pražské fotografky Gabriely Kontrá. Nový prvek: spojení hudebního vystoupení s výstavou výtvarných prací. Podarilo se to zajímavým způsobem pořadatelům v případě V. Merty a podle posledních informací má tenhle experiment pokračovat, což lze jen uvítat.

Koncerty byly bezpochyby nejčastějším programem. Z hudby t.zv. "nevažné" se střídala na dobřichovickém jevišti jedna osobnost za druhou. Posudte sami: Ivan Hlas, Svatopluk Karásek, C&K Vocal se všemi hvězdami, Jiří Schmitzer, Emil Víklíček s kolegy Františkem Uhlířem, Laco Troppen a americkým hostem Benny Golbinem, Agnes Kutas, Vladimír Merta, Jiří Dědeček, sdružení Kumura, Pavel Macák a Šára Mertová. Dobrá společnost, že?

A totiž možno říci i o těch, kteří u nás hostovali s t.zv. "vážnou" hudbou, ať již to byl soubor Řitornello, který představil dva programy *Massapust již nastal* a vánoční *Jesličky, staré nové písničky*, či Jana Lewitová s loutnistou Miloslavem Študentem, Vojtěch a Irena Havlovi, houslistka Eva Lustigová

s klavíristkou Janou Klimtovou, ženská chorální Schola benedicta, flétnistka Jana Neubauerová s klavíristkou Annou Máchovou-Heryánovou, violoncellista Jaroslav Kulhan s programem suit J. S. Bacha.

Pokud tento text něco či něčoho opomněl, pak jeho autor prosí za prominutí, nestalo se tak záměrně. Lze snad uzavřít tím, že si v podstatě každý mohl najít ten svůj šálek čaje. Dramaturgie pestrá, rozrůzněná jak pokud jde o žánry, tak pokud jde o interprety a repertoár. Dramaturgie sázející spíše na jistotu. Jasná a v dané chvíli logická a objektivně volba. Je ovšem otázka, zda tento trend bude možné udržet i nadále. Jednak pro stále rostoucí finanční nároky některých osobností či je zastupujících agentur, jednak proto, že výběr osobnosti se zužuje a jejich repertoár se neomeňuje tou rychlostí, aby byl zajímavý pro opakované koncerty před národním dobřichovickým publikem. Možné východisko? Řada mladých hudebníků, výtvarných umělců, divadelníků etc. čeka dychtivě na možnost se zahrát, vystavit své práce. Je to jina varianta, cesta s mnoha neznámými zastaveními, ale v dlouhodobé perspektivě zajisté cesta hodná pozornosti. Ostatně již letos se ukázalo, že ne všechny t.zv. "zaručené" osobnosti dokázaly vyprodat sál do posledního místa a nabídnout vedle známého a opakovaného také více nového, což je samozřejmě dáno mnoha faktory. Opět téma na další debatu.

Spektrum kulturního a společenského dění v sále doprovodila řada akcí neméně zajímavých, počínaje setkáním s hosty z partnerské francouzské obce či výše v tomto čísle zmíněných posezením u čaje a konce kouzelným "dárkováním", které každoročně připravují manželé Petra a Vladimír Czumulovi pro děti před Vánocemi a při němž si po dva dny pod odbornným vedením dětí mohou vyrobit nejrůznější dárky pro své nejbližší. Sál posloužil na přelomu listopadu a prosince i jako zázemí pro prodejní výstavu sušených květin Martiny Bulantové. Tato expozice, byť ji navštívilo rekordních 655 diváků, a zakazníků, vyvolala také polemiku, zda snese srovnání se špičkovými díly, představenými v sále v rámci dlouhodobé výstavní dramaturgie.

Tiseň časoprostorová nedovoluje věnovat se daným tématům více. Redakce však hodlá kulturní život ve své rubrice mapovat podrobně dále. Vzniká samozřejmě řada otázek jak dál, co víc, co lépe či jinak, pro koho atd. Otázky jsou to nesmírně zajímavé. Např. v minulém čísle vyšel článek, jenž se zabýval otázkou profesionalizace dramaturgie i praktického zajišťování kulturních podniků. Již nyní se rýsuje naděje, že obec zřídí "Místní kulturní středisko" a přijme do pracovního poměru pracovníci, jež se přihlásila na výzvu uveřejněnou u Kukátku a chtěla by se této činnosti věnovat. O vývoji tohoto tématu budeme informovat v příštím čísle (a přirozeně též informačním listě a na plakátech). Zakončíme opět tím, co stojí na počátku této rubriky. Kukátko rádo poskytne svůj prostor všem, kdo chtějí veřejně prezentovat své zážitky a názory na dění v oblasti místní kultury. Debata by to jistě nebyla nezajímavá. Čím bohatší a širší, tím lépe.

W/P

**

AKTUALIZOVANÁ VERZE PŘEHLEDU POŘADŮ V SÁLE MUDR. F. FÜRSTA PRO LEDEN - DUBEN 2001

6.1.2000 Sobota 18.00

DÁNSKO NENÍ JENOM HAMLET

Přednáška s promítáním fotografií z putování po Dánsku - RNDr. J. Vopálka.

20.1.2001 Sobota 20.00

FLAMENCO

Kytarový koncert španělské hudby - na sólovou kytaru hraje **Petr Štěpánek**.

13.1.2001 Sobota 17.00

SYNOVÉ UČITELEK

Vernisáž výstavy. Spojujícím prvkem tří autorů (**I. Návrat, M. Hykša, J. Petrbojk**) je podobný náhled na svět, plynoucí z nápadně stejných zkušeností a zážitků z výchovy-matek učitelek. Výstava potrvá do 28.1.2001

3.2.2001 Sobota 20.00

MUSICA POETICA - smíšený pěvecký sbor při UK Praha.

Nejstarší hudební památky naší kulturní oblasti.

17.2.2001 Sobota 18.00

THAJSKO

Vyprávění s promítáním obrázků – tentokrát uslyšíte dobrýchovického starostu RNDr. V. Kratochvíla. Zároveň proběhne vernisáž výstavy fotografií Ing. P. Mazance také z cesty po Thajsku.

Výstava potrvá do 4.3.2001.

10.3.2001 Sobota 15.00, 19.00

DIVADLO KONMO – Jak šlo vejce na vandr

Veselá loutková pohádka s živou muzikou a živými herci o putování vejce Kryštofa a jeho povedených přátel tam a zase zpátky.

Režie: Sláva Duben

Hudba: Raděk Pobořil

17.3.2001 Sobota 18.00

JARNÍ PŘÍRODA MAROKA – přednáška Ing. Miloše Kuklíka s promítáním.

24.3.2001 Sobota

HALE DÍTĚ – koncert moravských písní v podání tria Jana Lewitová (zpěv, viola), Agnes Kutas (housele, viola, zpěv), Hana Fleková (viola da gamba, zpěv). Koncert bude spojen s vernisáží výstavy výtvarných prací hudebnice,

malířky a ilustrátorky Ágnes Kutas, známé našemu publiku již z loňského samostatného koncertu starých maďarských písní.

21.4.2001 Sobota

TOMÁŠ NAJBRT – samostatný recital loutnisty a hráče na řadu jiných nástrojů (dudy, niněra), člena řady renomovaných souborů věnujících se interpretaci staré hudby. Zazní loutnové skladby 16.-18. století a četná překvapení.

Připravujeme:

Výstavu fotografií Ivety Juchelkové a Lindy Kriegerbeckové (studentek Institutu tvůrčí fotografie Filozoficko-přírodovědecké fakulty Slezské univerzity v Opavě) o životě v české vesnici Gérník v Rumunsku.

Koncert Jany Lewitové a loutnisty Milošlava Studenta s tematikou Písňe písní, (říjen).

A. další zajímavé výstavy, divadla a koncerty. Přesnější přehled přineseme na zvláštním letáku v únoru, v příštím čísle Kukátka a ve všech myslitelných a dosažitelných médiích.

**

Sál Dr. Fürsta, ul. 5. května 3, Dobřichovice

Provoz sálu – Diman s.r.o.

Předprodej vstupenek obvykle v prodejně potravin paní Chadimové, 5. května 12/7. Každé zprášení najdete vždy na plakátech, ve vitrině Společnosti Dobřichovice před obchodním domem a ve skřínce před bývalým statkem v ulici 5. května čp. 3.

V případě pochybností neváhejte a informujte se na níže uvedené kontaktní adrese.

Kontaktní adresa – Ing. Magda Havlíková, Za Mlýnem 888, 252 29 Dobřichovice
tel. 991 10 31, 0602-660 960

SPORT

NAŠI VEDOU PRVNÍ VOLEJBALOVOU LIGU

V polovině prosince byla dohřana první polovina volejbalové ligy, jejíž celková bilance je pro dobrýchovické muže velice příznivá - skončili s náskokem dvou bodů na prvním místě! Znamená to, že s tímto náskokem nastoupí do elitní skupiny, ve které budou s družstvy Technika Praha, Matfyz Praha, Benátky a Č. Třebová bojovat o jediné

místo v baráži o extraligu; zbývající mužstva (Poštorná, Komiárov, Staré Město a Budějovice) budou hrát ve skupině o udržení. Pro potěchu všech příznivců našeho týmu uvádíme tabulku první volejbalové ligy po její první polovině:

1. Dobřichovice	16	11	5	37:25	27
2. Technika Praha	16	9	7	35:28	25
3. MFF Praha	16	9	7	34:28	25
4. Benátky n.J.	16	9	7	32:27	25
5. Č. Třebová	16	9	7	36:31	25
6. Poštorná	16	8	8	31:32	24
7. Komiárov	16	7	9	29:33	23
8. St.Město	16	5	11	23:38	21
9. Č. Budějovice	16	5	11	23:38	21

HgS

INZERCE

Ceny inzerce v Kukátku 2000:

Obyčklá je individuálně sjednaná smluvní cena. Není-li cena předem sjednána, účtuje se pro soukromé inzeráty do 20 slov 100 Kč, každé další slovo 5 Kč, podnikatelské inzeráty do 20 slov 200 Kč, každé další slovo 5 Kč, plošná reklama podle velikosti od 900 Kč. Inzeráty je možné podávat na adresu redakce nebo na expozituru Union banky v Dobřichovicích.

Úhrada: v hotovosti nebo složenkou na účet 96400972/3400 (společnost s r.o. Dobříč), při větších platbách fakturou.

FIXA
stavební firma

PLYN
přípojky zemního plynu i na klíč
vločkování komínů, zásobníky PB

TOPENÍ
tež podlahové, i v mědi a plastu
kotelny na zemní plyn, PB, LTO

VODA, KANALIZACE
přípojky, plastové jímký, vodárny
koupelny i na klíč

STAVEBNÍ ŘEMESLA
zednictví, obklady, dlažby, natěry
střechny, sádrokartony, izolace, malování, kompletní elektroinstalace

Přemysl F I X A
K Vodárnám 1025
252 29 Karlík
mobil: 0603/427 491
tel./fax: 02/991 2687

rekonstrukce objektů
stavby na klíč

kompletní dodávky
vč. projektů a revizí

nabídka materiálů a
zařízení z katalogů

IBS - Rokal, s.r.o.

IBS-ROKAL, s. r. o.

STAVBY NA KLÍČ

Výstavba rodinných domků na pozemcích zákazníků nebo na vlastních pozemcích v Letech u Dobřichovic. Výstavba je realizována podle individuálních projektů zákazníka, od realizace hrubé stavby až po dohotovení na "klíč".

Případným zájemcům je možné ukázat vzorový dům, který stavíme v Letech u Dobřichovic v lokalitě "Šiltovka".

PRODEJ POZEMKŮ

stavební pozemky s nádherným výhledem do údolí řeky Berounky a na brdské lesy v lokalitě "Na Vřích" Dobřichovice - Lety.

Výměra pozemků od 838 - 1820 m²

Ceny pozemků včetně inženýrských sítí, včetně přípojky zemního plynu **1.250 Kč/m²**

kontaktní adresa:

IBS-ROKAL s.r.o.

Vrážská 121

252 28 Černošice

telefon:

02/51643530

02/51643531

0604/273954

<http://www.ibs-rokal.cz>

e-mail: info@ibs-rokal.cz

ELZED

Silnoproudé a slaboproudé elektroinstalace

PRODEJNA ELEKTROINSTALAČNÍHO MATERIÁLU

Vrážská 15, Praha 5 - Radotín (vedle Technometry), tel./fax: 02/57810529

KABELY, VODIČE
OSVĚTLOVACÍ TĚLESA, ZDROJE
VYPÍNAČE, ZÁSUVKY
ROZVADĚČE, JISTIČE

DOMÁCÍ TELEFONY, ZVONKY
KABELOVÉ LIŠTY, KANÁLY, ROŠTY, ZÁSUVKOVÉ ŽLABY
PŘÍMOTOPNÉ KONVERTORY, VENTILÁTORY
DROBNÝ ELEKTROINSTALAČNÍ A KOTEVNÍ MATERIÁL
NÁŘADÍ PRO ELEKTROMONTÉRY

PO - PÁ 7.00 - 16.30

DLE DOHODY MOŽNOST DOPRAVY MATERIÁLU

ELEKTROINSTALACE

KANCELÁŘ: JIZERSKÁ 328, PRAHA 9 - ČAKOVICE
TEL/FAX: 02/83933587, 83930441

KOMPLETNÍ SILNOPROUDÉ ELEKTROINSTALACE
DODÁVKY A MONTÁŽE OSVĚTLENÍ

DODÁVKY A MONTÁŽE PŘÍMOTOPNÉHO VYTÁPĚNÍ A OHŘEVŮ VODY
KABELOVÉ PŘÍPOJKY VČETNĚ ZEMNÍCH PRACÍ
TELEKOMUNIKAČNÍ ZAŘÍZENÍ

ZABEZPEČOVACÍ A POŽÁRNÍ SYSTÉMY

KAMEROVÉ SYSTÉMY, KONTROLY VSTUPU
REVIZNÍ A PROJEKTOVÁ ČINNOST, SERVIS DO 24 HOD.